

rigtig gode. Af denne Grund, siger man, spurgte man sig for vedrørende Max Jantzen. Men mærkværdig nok spurgte Sundhedsstyrelsen sig ikke for i Broåger, hvor han havde gjort Tjeneste i længere Tid. Hvis man havde spurgt sig for dér, vilde man have faaet at vide af Apoteker Carstens, den tyske Apoteker i Graasten, der var Kurator i Boet for Broager Apotek, af den tyske Læge, Dr. med. Auerbach, af den danske Læge, Dr. Andersen, og af den autoriserede Dyrlæge Suurballe, at Hr. Max Jantzen havde forrettet sin Tjeneste fuldt tilfredsstillende og oven i Købet en stor Del af Tiden ganske alene. Man spurgte sig ikke for dér, men man spurgte vilkaarligt i to Apoteker, hvor Hr. Max Jantzen havde vikarieret i Tiden under Krigen, man spurgte ikke alle Stedets Mænd, men kun to, og disse to svarede negativt.

Den ene gav en forbeholden Udtalelse, den anden en absolut Fraraaden af at give Hr. Max Jantzen Godkendelse. Vedrørende ham, som gav den absolutte Fraraaden, er der imidlertid det ejendommelige, at han ikke var Apoteker, den Gang Hr. Max Jantzen var paa det Apotek, som han nu havde. Den tidligere Apoteker, den, som altsaa kendte Max Jantzens Forhold, var borte, og nu var denne nye traadt i Stedet. Det er et særdeles Uheld, at man derved er kommet til at henvende sig til en Mand, som tidligere har været i Modsetningsforhold til Hr. Max Jantzen. Justitsministeriet eller Sundhedsstyrelsen, som senere blev gjort opmærksom paa, at man havde henvendt sig til en Mand, som det ikke var rimeligt at henvende sig til, fordi Hr. Jantzen slet ikke havde været paa Apoteket, da han var der, spurgte saa vedkommende, hvorpaa han støttede sin Udtalelse. Han svarede tilbage: paa tidligere Kendskab og paa Egnens Befolknings Stilling. Hvis man havde undersøgt Forholdet nærmere, vilde man have erfaret af en Attest, som den vedkommende Sygehuslæge paa det derstedsværende Amtssygehus giver Max Jantzen, at hans Forhold til Befolkningen har været tilfredsstillende. Jeg tror overhovedet, at Sundhedsstyrelsen, hvis man havde undersøgt dette Forhold noget nærmere, vilde være kommet til det Resultat, at der ikke kunde tillægges denne Udtalelse fra denne bestemte Apoteker nogen Vægt. Det er imidlertid paa disse to Udtalelser, at man er gaaet til at nægte Godkendelsen.

Jeg skal nu tillade mig at gøre opmærksom paa, at vel er det altsaa rigtigt,

at Hr. Max Jantzen havde været nogen Tid borte fra Pharmacien. Det vil derfor til Bedømmelsen af hans Personlighed og hans Forhold til Pharmacien være nødvendigt at give nogle enkelte Oplysninger. Den første er den, at han har Udmærkelse til sin Eksamen. Den andeu er den, at Direktøren for pharmaceutisk Lærestalt, Professor Emil Koefoed, i 1902, da Hr. Max Jantzen har søgt et Legat, har givet ham følgende anbefaling: „Jeg tillader mig derfor i den ellefte Time at udtale, at jeg anser ham, hvem jeg ret nøje har fulgt, siden han forlod Lærestalten, for den ejendommeligste og vistnok rigeste Begavelse blandt alle de Pharmaceuter, der er udgaaet fra Lærestalten, og at jeg derfor anser ham som i ganske særlig Grad værdig til at komme i Betragtning ved Uddelelse af Fondens Midler“. En Udtalelse fra Professor, Dr. V. A. Poulsen gaar ud paa, at Hr. Jantzen, som i sin Tid var en udmærket dygtig Elev paa den pharmaceutiske Lærestalt, har siden han har absolveret sin Embedseksamen, kæmpet med meget smaa Kaar, men til Trods herfor fortsat sine Studier, endog med stort Held, i Udlandet. Et fysisk Spørgsmaal, der kan faa vigtig Betydning for Plantefysiologien, er det lykkedes ham, uafhængig af andre, at løse, og et af ham herom publiceret Arbejde vil, saa vidt jeg kan skønne, blive et; hvormed der maa regnes i vedkommende Afsnit af Botanikken“.

Man vil af disse Udtalelser om vedkommende se, at han anses for en sjælden Begavelse. Er der da nu noget andet i hans Forhold, som kunde gøre det urimeligt at antage ham? Herom foreligger intet, og der erklæres, at der ikke foreligger nogen som helst andre Grunde. Det er velbekendt, at Hr. Max Jantzen indenfor Apotekerfaget som Pharmaceut ofte har været i Opposition mod gældende Meninger og undertiden er kommet i Konflikt med raadende Personligheder. Men dette kan jo umuligt være noget afgørende i et Spørgsmaal som dette.

Denne Nægtelse af Godkendelse, som altsaa ikke hviler paa nogen som helst Bestemmelse i Loven, hvad førte saa den til? For cand. pharm. Max Jantzens Vedkommende førte den til, at en skønne Dag maatte han pludselig forlade det Apotek, som han havde bestyret til alles Tilfredshed, efter at Sundhedsstyrelsen havde sendt en Meddelelse om, at den ikke kunde godkende ham. Befolkningen, som han har